

Durmuş Hocaođlu

Kadın, Erkek ve İnsanlık

Ayyıldız., 10 Şubat 2000, Perşembe., s.09
Durmuş Hocaođlu, *Ayyıldız* Sıra No: 113; 2000-030; Şubat-08

Ferdî hayatımızda edinmiş olduğumuz şahsî tecrübeler ve intibâlar bizleri yanıltarak yanlışlıklara sürükleyebilir; ama konuya geniş bir perspektiften, İnsanlık perspektifinden yaklaşılmaya teşebbüs edecek olursak, Kadın'ın Erkek'ten, Anne'nin Baba'dan daha mühim olduğu netîcesine varmamız kaçınılmaz olur. Burada zikredilen "Anne" ve "Baba"nın, dar ve husûsî, şahsî ve ailevî kontekstinde değil en geniş kontekstte kullanılmış olduğuna dikkat etmek isterim.

Kadın'ın Erkek'ten daha mühim oluşunun aslî sebebi, ilk evvelâ, O'nun, beşeriyetin varlığı, ama daha ziyâde Şimdi'ye, Bugün'e âit olan varlığı, diğer bir tâbirle "günlük varlığı" değil de Geleceğe ait varlığı konusundaki tartışılmaz üstünlükteki konumundan ileri gelmektedir.

Biyolog-filozof Üexküll tarafından vaz' edilen "Fonksiyon Çemberleri" teorisinde, canlılar'ı cansızlardan ayıran en temel üç özellik olarak tanımlanan Beslenme, Korunma ve Üreme çemberleri içerisinde sonuncu olarak zikrettiğim çember olan Üreme Çemberi, canlı varlıkların sürekliliğini sağlayan çember, yâni hayâtî var-oluş mekanizması olup hemen-hemen nerdeyse bütünüyle "dişi" üzerine merkezlenmiştir. Bütün canlılar gibi, İnsan'ın da tâbî olduğu bu Üreme Çemberi konusunda asıl görev, "Kadın"ın üzerindedir. Kadın, İnsanlığın devâmını sağlayan Üreme Çemberi'nin, yâni var-oluşumuzun devamlılığının merkezindedir. Burada Erkek, kendiliğinden, aslî değil tâlî, ikinci dereceden öneme sâhip bir mevkie düşmektedir.

Ne var ki, Kadın'ın İnsanlık açısından tartışılmaz derecede farklı ve üstün olan bu yerinin sağlanabilmesi için çok önemli birtakım fonksiyon sistemleri ile mücehhez kılınmış olmağı icap etmektedir ki bunlardan burada sâdece ikisine temas edebileceğim: Şehvet'in menşei olan Dişi Câzibesi ve Şefkat'in menşei olan Annelik Sevgisi.

Dişi Câzibesi, Üreme işinin gerçekleştirilebilmesi için Hâlık-ı Zülcelâl tarafından vaz' edilmiş olan ve Hayat'ın devamını sağlayacak olan işlemin başlatılabilmesini İnsan'a sevimli ve câzip göstermek sûretiyle ayrıca zorlanmayı gerektirmeyecek bir otomasyon temin etmek maksadıyla kurulmuş olan bir tuzaktır. Canlı için en mühim şey var-olmak ve var-olmaya devam etmek olduğu için bu varlık sürekliliğini temin edecek olan bu mekanizmanın da en büyük câzibe ile teçhiz edilmişliği an-şart gerekli olmaktadır. İşte, Şehvet'in bütün dünyevî hazlar içerisinde zirvede bulunuşunun sebâb-ı mûcibesi budur.

Şehvet ile motive edilen dişi câzibesinin çekirdeğini oluşturduğu Hayat'ın devam edebilmesi için bu defa başka bir otomasyon mekanizmasına ihtiyaç vardır ki bu da Şefkat ile motive edilen Annelik Sevgisi olmaktadır. Annelik, "yavru"nun tohumunun alınmasından îtibâren başlayan ve bütün bir hayat müddetince devam eden sürecin motorudur ve aslında o da yine Yer'in ve Göğün Yaradânı tarafından kurulmuş olan çok tatlı bir tuzaktır. Annelik, şiddet olarak Şehvet'ten çok daha düşük, ancak yaygınlık olarak onunla kıyas kabul etmeyecek derecede daha uzun, adetâ bitimsiz, içten gelen ve yönlendiren çok kudretli bir

motor hazdır. Annelik, “bebek” denen ve bir kadının bütün hayatını karartan o garip, eciş-bücüş ve aslında yetişkin bir insan gözüyle bakıldığında çok da çirkin, estetikten nasipsiz ucûbe yarattığı gayri kaabili tahammül bir sevgi kaynağı hâline dönüştürür. Tekrar ediyorum: Nasıl Şehvet bir tuzak ise Şefkat de bir tuzaktır. Her işi hikmetli olan Cenâb-ı Bâri'nin bir hikmeti de buradadır.

Kadın'ın bu nitelikleri, O'nun birbiriyle taban-tabana zıt iki şeyin kaynağı olmasına da yol açmaktadır: **Ahlâksızlık** ve **İffet**. Minâre ve su kuyusu gibi birbirinin zıddı olan bu iki yöneliş, İnsan'ın Hayvan düzeyindeki bir yaratık olan ‘biyolojik insan’dan ayrılıp yükselerek ‘gerçek insan’a terfi etmesini ve/veya ‘gerçek insan’dan ‘hayvan’ın dahi aşağısına tenezzül etmesini sağlayan ve aynı zamanda bütün beşer tarihinin en büyük çatışma alanlarının yaratıldığı en temelli kaynaklardandır.

Aynı anda birbirine bu denli zıt ve aksi iki temâyülü de aynı derecede ve aynı kuvvetle besleyebilmesi hasebiyle, Kadın, İnsanlık noktai nazarından Erkek’e nisabetle daha mühim olmasını sağlayan ikinci bir sebebe daha sâhip olmaktadır: Kadın, ahlâk ve iffet açısından da Erkek’ten daha mühimdir.

Kadın, ahlâk ve iffet açısından o derecede mühimdir ki, bu ikisinin sembolü ve hattâ birçok yerde de bizzat kendisidir.

Bu yüzdendir ki, Kadın'ın iffetini kaybettiği bir cemiyet sâdece bu tek bir sebepten dolayı, tartışmasız bir şekilde ahlâksız bir cemiyettir.

Ve yine bu sebeptendir ki, Kadın, özel olarak muâmele görmelidir; hem maddeten ve hem de mânen korunmalıdır; ve kezâ, yine bu yine bu sebepten dolayı ve bu bağlamda olmak üzere, Kadın-Erkek eşitliği mevzû-u bahs olamaz.

Evet “Beyler”! Hiç kimse, “erkeklik raconu”na dokunan iptidâî bir gurur vesîlesi olarak telakkî etmemelidir: Kadın'ın Erkek'ten daha mühim olması, Erkek için bir nâkise teşkîl etmez; bil’akis, Erkek üzerinde muazzam bir sorumluluk alanı yaratarak O’nu onore eder. Bu ağır sorumluluk alanının, İffet denen ve Ferdî Ahlâk’ın çekirdeğini, Toplumsal Ahlak’ın ise en mühim kaynağını teşkîl eden, adetâ Kadın ile özdeşleşmiş olan çok özel ahlâk alanının savunulması, Erkek cinsinin İnsanlık için şerefli bir “şövalye” pâyesi ile pâyedâr kılınması demektir.

Husûsen kendi kadınının, umûmen ise “Kadın”ın iffetini koruyan bütün şerefli şövalyelere selâm!

Şeref mahrûmu bütün “canlı et” tüccarlarına lânet!

...onlarla ayrıca konuşmaya devam edeceğiz.

